

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobce: **A. H. O.**, narozen dne X
státní příslušník Pákistánu
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Žežická 498, Příbram

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPS-163134-43/ČJ-2021-010024-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) podanou soudu dne 2. 9. 2021 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to do 6. 9. 2021.

Obsah žaloby

2. Žalobce považuje prodloužení zajištění za nezákonné. Domnívá se, že žalovaná porušila § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z napadeného rozhodnutí neplyne, na jakém základě se žalovaná domnívá, že v běhu prodloužení zajištění bude moci být realizováno přemístění žalobce do Rumunska. Dále má žalobce za to, že žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Podle žalobce Rumunsko nebylo schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v jeho azylovém systému jsou systémové nedostatky, ať už jde o právo na právní pomoc, materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu či jejich integraci v Rumunsku. Odkazuje přitom na zprávu Asylum Information Database „*Country Report: Romania, 2019 update*“, popisující stav ke dni 31. 12. 2019. Žalobce upozorňuje, že žalovaná byla povinna posoudit z úřední povinnosti otázku nedostatků v rumunském azylovém systému a s tím související otázku realizovatelnosti přemístění žalobce do Rumunska. Žalobce sám nebyl poučen o tom, že má povinnost setrvat do skončení řízení v Rumunsku, podepsal nějaké dokumenty, existují pochyby, zda vůbec chtěl žádat o udělení mezinárodní ochrany. Je velice pravděpodobné, že žalobce neměl ani tlumočníka a „žadatelem o mezinárodní ochranu“ se stal bez svého vědomí. Žalovaná se rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci Covid-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy.
3. Žalovaná také nemohla správně posoudit, zda v žalobcově případě existuje možnost uložit mírnější opatření, jelikož si za tímto účelem neopatřila dostatek podkladů. Nejistila, zda žalobce od doby svého zajištění komunikoval se svou rodinou, zda od nich nezískal příslib peněz, aby si nyní mohl opatřit vlastní ubytování či složit finanční záruku. Nezabývala se tím, zda v tomto ohledu neexistují nové skutečnosti a vycházela pouze z provedených pohovorů. Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu žalobce považuje za nepřezkoumatelné.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že postupovala podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy k předání cizince do státu, kde požádal o azyl, tedy do Rumunska. Žalobce byl dne 3. 9. 2021 ze zajištění propuštěn a eskortován do Bukurešti.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

5. Dne 6. 7. 2021 hlídka Policie ČR na základě oznámení, podle kterého se na čerpací stanici na 58. km dálnice D1 ve směru jízdy na Prahu měly nacházet nějaké osoby, které měly vystoupit z osobních vozidel přepravovaných na jízdní soupravě, zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pět cizinců bez dokladů, mezi nimi též žalobce.
6. V rámci podání vysvětlení za přítomnosti tlumočníka žalobce vypověděl, že se narodil v Pákistánu ve městě Bajavar. Pákistán opustil někdy v roce 2020 s tím, že se chtěl dostat do Francie. Odcestoval se svým bratrem, který zůstal v Turecku, jelikož jim v Pákistánu vyhrožoval strýc smrtí. Z Pákistánu šel pěšky do Íránu a pak do Turecka, cesta trvala asi jeden a půl měsíce. V Turecku byl asi měsíc. Pak byl v Řecku, kde strávil pět měsíců a byl v uprchlickém táboře, kde mu odebrali otisky prstů a udělali test na covid-19. Pak odcestoval do Makedonie a Srbska, kde byl osm dní, než odešel pěšky nebo autem do Rumunska. V Rumunska ho chytila policie, která mu odebrala otisky prstů, provedla test na covid-19 a odvezla do uprchlického tábora, kde zůstal asi měsíc a půl. Tam něco podepisoval, ale neví co. Po propuštění odešel k maďarské hranici, kde nastoupil do kamionu, kterým přijel do České republiky. Kamion převážel nová auta, žalobce byl v horní řadě v autech. Auto bylo odemčené, vlezl si tam, schoval se a spal. Když kamion zastavil, řidič kontroloval auta, tak vystoupili a utekli. Celkem jich tam bylo asi pět. Během své cesty využíval služeb různých převaděčů až do Rumunska, poté už cestoval kamionem. Cestu do Evropy financovala jeho matka. Z těchto peněz si po cestě hradil jídlo, služby převaděčů a další nezbytné věci. Do České republiky nechtěl, pouze tudy projížděl, chce se dostat do Francie. Pokud bude v České republice propuštěn, bude okamžitě pokračovat do Francie. Je svobodný, bezdětný. V zemi původu je situace normální, hrozí mu jen nebezpečí od strýce, který by si ho našel kdekoli v Pákistánu. V České republice nemá žádný majetek, prostředky na vycestování má. Není schopen oznámit adresu místa pobytu, zdržovat se tam či oznámit jeho změnu. Není schopen složit finanční záruku.
7. Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2021, č. j. KRPS-163134-24/ČJ-2021-010024-ZCC, žalovaná žalobce zajistila na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.
8. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 7. 7. 2021 vyplývá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo s žalobcem vedeno v Rumunsku.
9. Oznámením ze dne 12. 7. 2021 Ministerstvo vnitra informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 12. 7. 2021 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska, lhůta pro odpověď byla stanovena do 26. 7. 2021.
10. Oznámením ze dne 26. 7. 2021 ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž Česká republika má šest týdnů na realizaci předání (tj. do 6. 9. 2021). Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení zajištění nejdéle do 6. 9. 2021.
11. Dne 2. 8. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. Uvedla, že se po dobu dosavadního zajištění i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy předání, nepodařilo realizovat předání žalobce podle nařízení Dublin III, přistoupila proto k prodloužení žalobcova zajištění. Uvedla, že vycházela zejména z důvodu zajišťování náležitostí

spojených s realizací předání žalobce do Rumunska. V odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsala skutečnosti, které předcházely jeho vydání. Posuzovala, zda existuje reálný předpoklad předání žalobce do Rumunska. Poukázala přitom na oznámení ministerstva, podle kterého Rumunsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět. Dospěla proto k závěru, že jsou nadále splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na to, že žalobce přicestoval nelegálně a bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Žalovaná vyšla z toho, že žalobci bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku a pobývat tam do rozhodnutí o mezinárodní žádosti, žalobce však Rumunsko opustil s cílem pokračovat nelegálně do Francie. Žalobce tak nerespektoval povinnosti vyplývající z podané žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU, nadto dne 6. 7. 2021 neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Svého jednání se dopustil s úmyslem docestovat v úkrytu až do Francie. Dle tvrzení žalobce při cestě do Evropy přecházel hranice mezi jednotlivým zeměmi úmyslně mimo oficiální hraniční přechody a minimálně v posledním případě využil služeb převaděče. Sám uvedl, že při první příležitosti bude pokračovat v cestě do Francie. Tímto jednáním dal zřetelně najevo, že skutečně nebude dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby předání podle nařízení Dublin III. Existuje naopak důvodná obava, že by se žalobce mohl nekontrolovaně a svévolně pohybovat po území EU, což nelze akceptovat. Svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat zájmy České republiky, ale také celého schengenského *acquis*. I proto žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Učinila tak také proto, že v žalobcově případě nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry žalobce natolik, aby mohlo dojít k aplikaci zvláštních opatření. Žalobce dle svého vyjádření nemá na území zajištěné žádné stálé ubytování, nemá nikde nahlášený ani oficiální pobyt. Žalovaná shledala nepravděpodobným, že by žalobce splnil podmínku oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce jasně deklaroval úmysl po propuštění pokračovat ihned v cestě do Francie. Žalobce nedisponuje ani finančními prostředky, není schopen za sebe složit finanční záruku a ani žádná jiná osoba za něj. Na území České republiky nemá trvale žijící příbuzné ani osoby blízké. Žalovaná tak vyloučila možnost složení finanční záruky.

12. Podle žalované existuje u žalobce vážné nebezpečí útěku a není zde žádná záruka, že se žalobce vrátí do Rumunska dobrovolně a setrvá tam do konce probíhajícího azylového řízení. Nadto žalobce uvedl, že po propuštění odcestuje do Francie. Žalovaná se zabývala rovněž otázkou, zda v Rumunsku neexistují systémové nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět, ani skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné usuzovat, že mu v případě předání hrozí nelidské či ponižující zacházení. Předání je tedy v době trvání zajištění uskutečnitelné a kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III jsou naplněna. Žalovaná se také zabývala rodinnými a soukromými poměry žalobce, ale ani na základě nich neshledala překážku k vycestování.

13. Dne 3. 9. 2021 došlo k předání žalobce do Rumunska.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a po odstranění vad žaloby, které bylo učiněno ve lhůtě pro podání žaloby, splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

15. Žalobce v první řadě namítl, že jeho předání do Rumunska není možné, proto nemůže být naplněn účel zajištění. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí neplyne, na jakém základě se žalovaná domnívá, že v průběhu prodloužení zajištění bude moci být naplněn jeho účel (tj. že bude možné přemístit žalobce do Rumunska). Soud k tomu uvádí, že obecně je nutné vycházet z toho, že pro účely rozhodnutí o zajištění není nutné postavit najisto, že předání cizince do jiného členského státu bude skutečně realizováno, ale postačí závěr o možnosti předání (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019 - 38, či ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019 - 26). Dále soud zdůrazňuje, že žalobce nyní napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Jak konstatoval rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“* Povinností zajišťujícího správního orgánu sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, nikoli však otázku realizace účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost míří zejména na situace, kdy vzhledem ke skutkovým okolnostem případu je již v době vydání rozhodnutí o zajištění zřejmé, že účel zajištění nebude moci být realizován (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2020, č. j. 48 A 3/2020 - 37). Širší prostor pro komplexní posouzení situace cizince je v řízení o předání cizince a určení příslušného členského státu Evropské unie v dublinském řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019 - 41). Zkoumání předpokladů pro předání je tak primárně úkolem ministerstva v rámci řízení o přemístění, v němž se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Z judikatury vyplývá, že nároky na odůvodnění se v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017 - 20). Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, *„nesdělí-li tedy cizinec v řízení o prodloužení zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi. Tato povinnost*

leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců.“ Shodný závěr vyslovil NSS již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017 - 20.

16. V žalobcově případě byl dne 26. 7. 2021 zaslán souhlas Rumunska s převzetím žalobce, je tedy zřejmé, že o týden později, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, žalovaná logicky mohla předpokládat, že předání žalobce do Rumunska bude moci být uskutečněno. Ostatně k tomu nakonec skutečně došlo. Žalobní bod není důvodný.
17. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nezjišťovala nové okolnosti k možnosti žalobce pobývat mimo zařízení pro zajištění cizinců, zda komunikoval s rodinou či dokonce zda nedisponuje finanční částkou, jež by sloužila jako složení záruky. Dle soudu se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádala s tím, proč tato zvláštní opatření nepostačují. Poukázala na jeho předešlé jednání a zejména na to, že žalobce výslovně uvedl, že jeho cílem je Francie a o život zde (ale ani v Rumunsku) nestojí. Vycházela z žalobcových výpovědí a shromážděného spisového materiálu. Pakliže se u žalobce objevily nové okolnosti, např. měl zájem složit finanční záruku, nic mu nebránilo to žalované oznámit. On však tento zájem neprojevil, pouze nyní obecně brojí proti tomu, že žalovaná tyto možnosti nezkoumala (aniž by v žalobě cokoliv konkrétního v tomto ohledu tvrdil a dokládal). S ohledem na to, že žalobce sám uvedl, že nemá žádné finanční prostředky, nemá zde žádné známé, ani nemá nikoho, kdo by byl ochoten za něj záruku složit, neexistoval důvod, pro který by žalovaná měla činit další šetření; tím spíše za situace, kdy měla důvodně za to, že nepostačuje uložení zvláštního opatření. Soud tak má za to, že žalovaná zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč nebylo v případě žalobce postačující zvláštní opatření, včetně finanční záruky, přičemž za dané situace nebyla povinna sama v tomto ohledu činit další šetření a obstarávat další důkazy. Ani tento žalobní bod není důvodný.
18. Konečně žalobce namítl, že k jeho předání do Rumunska nemělo dojít z důvodu systémových nedostatků v této zemi. Žalobce namítá nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému, jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění covid-19.
19. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát,

který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

20. Otázkou zkoumání systémových nedostatků v azylovém řízení se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, v němž uvedl, že správní orgány nemusejí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nikoliv. Rozšířený senát dále vysvětlil, že „[p]okud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.“ Lze tedy shrnout, že správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky. Ze skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu neplyne, že by některá z podmínek nebyla v projednávané věci splněna. Žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, před správním orgánem žádné překážky návratu neuvedl, přičemž z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si není systémových nedostatků rumunského azylového systému na základě vlastní úřední činnosti vědoma (viz poslední odstavec napadeného rozhodnutí).
21. Je třeba též připomenout, že nedostatky azylového řízení či podmínky přijetí žadatelů v přijímajícím státě mohou podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bránit realizaci předání pouze tehdy, pokud jde o nedostatky systémové, které dosahují takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu soud uvádí, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10 N. S.). Z rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, pak plyne, že: „[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíli dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.“
22. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci řízení před žalovanou systémové nedostatky rumunského azylového systému nenamítal. Jak žalovaná poukázala v napadeném rozhodnutí, žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska. Z výpovědi žalobce vyplývá, že důvodem jeho odchodu z Rumunska byla snaha žalobce dostat se do Francie. Žalobce ve výpovědi nezmínil nevyhovující podmínky ubytování,

špatnou zdravotní péči ani žádnou jinou vlastní negativní zkušenost s podmínkami v Rumunsku. Systémové nedostatky namítl žalobce až v žalobě, přičemž se omezil na velmi obecná neindividualizovaná tvrzení.

23. Dle názoru soudu není možné žalobcem namítané nedostatky (obecně namítaná horší realizace práva na právní pomoc, problémy s využíváním benefitů sociálního zabezpečení, integračních programů či možností zaměstnání) posoudit jako zřejmé systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie pro žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu výše citované judikatury (viz rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, a ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21). Soud též přiměřeně odkazuje na rozsudek ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, v němž NSS shledal, že namítané problémy rumunského azylového systému, které zmiňuje zpráva AIDA Country Report Romania 2018, nelze podřadit pod porušení zákazu mučení či nelidského zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, k čemuž uvedl: *„Dle zprávy AIDA trpí některá střediska určitými nedostatky v oblasti dostupnosti čistících prostředků, stavu sociálních zařízení a kuchyní, nelze však seznat, že by tyto skromnější poměry dosahovaly intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové intenzity pak nemohou dosahovat ani nedostatečná koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva či nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* Z judikatury správních soudů, které se hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku opakovaně zabývaly (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 24, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, případně též usnesení téhož soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56 či naposledy ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 173/2021 - 42), neplyne existence takových nedostatků, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Za situace, kdy tedy žalobce ani v podané žalobě netvrdil konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, že (zda) Rumunsko trpí systémovými nedostatky v azylovém řízení, popř. že (zda) žalobci osobně v této zemi hrozí újma, neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady a mohla se spokojit s tím, že jí nejsou známy případy (z její praxe ani z judikatury), které by zavadávaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení.
24. Soud nezpochybňuje, že podmínky v rumunských uprchlických centrech nemusí být (nejsou) ideální (např. pokud jde o nedostatky týkající se hygieny), ani tyto skutečnosti však nestačí bez dalšího k závěru, že by nedostatky tamního systému dosáhly takového stupně (tak zásadního charakteru), že by bylo možno mluvit o nedostacích systémové povahy ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Totéž platí i o tvrzených problémech týkajících se tlumočení, zajištění právní pomoci, materiálních podmínek, využívání sociálních benefitů či integračních programů v Rumunsku (k tomu soud odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 -23, body 15 a 16, kde se i NSS k této problematice již podrobně vyjádřil). Byť je možné a poněkud nešťastné, že se snad žalobce v důsledku problémů s tlumočením o své povinnosti setrvat v Rumunsku a tom, že je projednávána v uvedené zemi jeho azylová žádost, dozvídá až v České republice, samo o sobě to neznamená, že by nemělo být respektováno, že azylová procedura má probíhat právě v Rumunsku, přičemž žalobce bude moci uvedené skutečnosti před tamějšími úřady namítat.

25. Soud obdobně neshledal důvodnou námitku nedostatečného posouzení, zda předání žalobce do Rumunska bude možné s ohledem na zhoršující se epidemiologickou situaci související s onemocněním covid-19. Aby stav šíření této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto nebylo známo ani žalované. Žalobcem ve zcela obecné rovině tvrzený stav epidemiologické situace a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, k němuž žalobce neoznačil v žalobě žádné důkazy, nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce vzhledem k nízkému věku a dobrému zdravotnímu stavu (který plyne z jeho výpovědi) není osobou, u níž by v souvislosti s nákazou hrozilo zvýšené zdravotní riziko. Žalobce sám ve své výpovědi žádné obavy z nákazy nevyslovil, naopak uvedl, že na přítomnost viru covid-19 byl opakovaně testován, a to též v Rumunsku. Stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění covid-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musí vzájemně důvěřovat (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 305/2019 - 25). Soud s ohledem na výše uvedené neshledal ani námitku zhoršující se epidemiologickou situací důvodnou.
26. Soud neprovedl důkaz žalobcem předkládanou zprávou „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť žalobní tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhl, vedou k závěru o nedůvodnosti žaloby. Jinými slovy, i pokud by tvrzení žalobce uvedená s odkazy na tuto zprávu byla prokázána, nemělo by to vliv na závěr o nedůvodnosti žaloby. Za této situace by bylo provedení důkazu bezpředmětné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní body jsou nedůvodné, a současně nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlídnout i bez námítky. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení o žalobě úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Co se týče nákladů řízení o kasační stížnosti vedeného u NSS pod sp. zn. 8 Azs 328/2021 (v němž bylo zrušeno usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 58 A 4/2021 - 28), v něm sice byl žalobce procesně úspěšný, žádné náklady mu v tomto řízení však nevznikly, ani v tomto případě tak nemá právo na jejich náhradu. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
29. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu za zastupování ve výši 3 400 Kč. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis doplnění žaloby) ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Zástupcem účtovanou odměnu za první poradu s

klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud zástupci nepřiznal. Zástupce nedoložil, že porada s klientem proběhla a absenci této porady nenahradil nahlédnutím do spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020 - 49, odst. 18). Soud zástupci dále přiznal náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobce není plátcem DPH, nenáleží mu náhrada této daně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. srpna 2022

Lenka Bursíková, v. r.
soudkyně